

DE **DIANA-FLORINA COSMIN**
REDACTOR-ŞEF

Patriotism + strategie =
turism

Luna aceasta mi s-au întâmplat două lucruri aparent fără nicio legătură între ele, dar care m-au dus cu mintea în aceeaşi direcţie. În primul rând, am petrecut o săptămână într-una dintre cele mai puţin bătătorite zone ale Franței, Auvergne, unde m-au fascinat nu doar peisajele, ci și strategia incredibilă a francezilor de a-și promova cu asiduitate și cele mai ascunse cotloane. Și, în al doilea rând, în epilogul ediției **ForbesLife** din aprilie, despre mișcare și starea de bine, m-am reapucat de sport, urmând și un plan de nutriție creat special pentru nevoile mele de antrenament. După ani de-a rândul în care făcusem mișcare „după ureche”, fără să mă preocupe aportul de nutrienți necesar efortului sau să respect măcar banala regulă a celor 5 mese pe zi, când m-am trezit înregimentată într-un program coerent, realist și orientat spre rezultate, am încercat aceleași sentimente precum maratonistul care simte în sfârșit briza rece a mării prin păr după o alergare de 40 de kilometri prin caniculă. Chiar dacă mă agită mai puțin ca înainte, am rezultate mai bune pentru că totul este gândit de un specialist, apoi înțeles și aplicat de mine... pe mine. Și, privind înapoi la toate încercările mele haotice de dinainte, realizez că m-am chinuit cu 50% mai mult pentru rezultate cu 50% mai modeste. Deși turismul n-are nimic de-a face cu fitness-ul, amândouă au de-a face, în schimb, cu un concept pe care am ajuns în ultima perioadă să-l consider colosal de important: strategia. Și, citind *cover-story*-ul acestui număr, veți constata că fiecare revelație a unui turist care vizitează pentru prima sau pentru a suta oară Franța nu este decât rezultatul atent calculat al unei strategii riguroase, alimentate de un pragmatism cât se poate de patriotic. De la Napoleon I până la Atout-France, agenția guvernamentală care se ocupă cu promovarea turismului, totul s-a făcut dintr-un naționalism bine-strunit care nouă, românilor, ne lipsește cu desăvârșire. Ce presupune? Lucruri simple, precum bucuria de a etala ceea ce ai într-un fel cât mai atractiv, de a le face oamenilor călătoria cât mai simplă către ceea ce vrei să le arăți și de a scoate mereu în evidență frumosul, nu urâtul. De a te mândri că ai țara pe care o ai. De-a lungul numeroaselor mele călătorii prin Franța, am văzut locuri care m-au impresionat până în adâncul sufletului, dar și văi sau cătune absolut banale, cărora li se acordă infinit mai multă atenție decât unor panorame din Apuseni care-ți taie respirația. Sate obișnuite, adesea mult mai neinteresante decât ale noastre, promovate pompos ca monumente istorice. Oameni vorbind elogios despre fiecare lucru mărunț pe care îl are de oferit locul în care s-au născut. Hotelieri sau proprietari de mici taverne locale care știu să-și vândă nu doar stabilimentul, ci întreaga regiune. Lucruri care în România nu se întâmplă, și nu pentru că străinii „au ceva cu noi”, ci pentru că noi avem ceva cu noi. Avem prea multă auto-critică prost înțeleasă, o respingere încetățenită vizavi de ideea de patriotism local, o oroare seculară față de tot ce înseamnă organizare și plăcerea inexplicabilă de a face lucrurile fără nicio strategie, doar „din poignet”. Tot ca un sportiv bine-antrenat însă, am putea ajunge să alergăm și noi maratonul, cu condiția să ne asumăm schimbarea și să îmbrățișăm cuvintele pe care le știe bine orice națiune sau orice om care a atins vreodată performanța: definiția eșecului este să faci mereu aceleași lucruri, așteptându-te de fiecare dată la un alt rezultat. ■